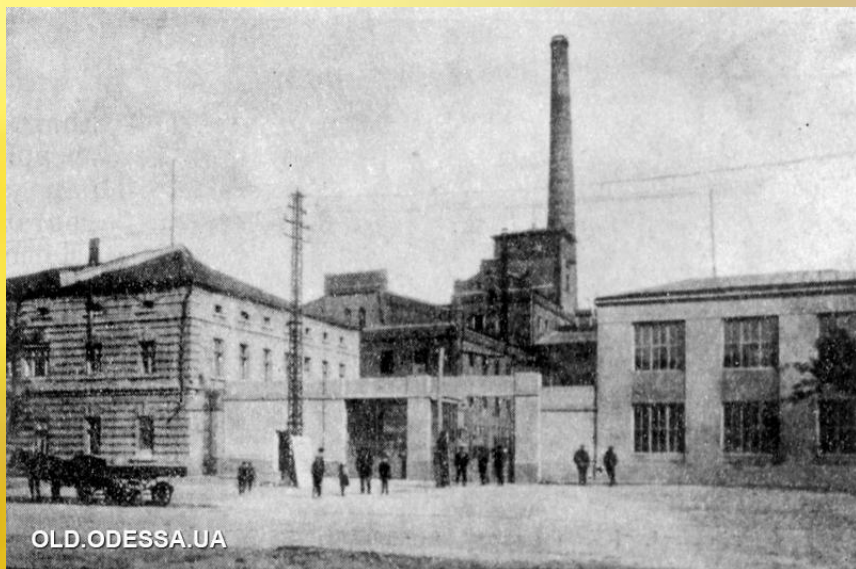




**Історія бібліотеки Відокремленого структурного
підрозділу Одеського технічного фахового коледжу
Одеського національного технологічного
університету з 1930 року по 2025 рік**



10 березня 1930 року розпочалась історія Відокремленого структурного підрозділу Одеського фахового коледжу Одеського національного технологічного університету, в той час наш коледж мав назву «Всесоюзний технікум хлібопекарської промисловості». Перша адреса нашого коледжу була вул. Московська, зараз Чорноморського козацтва.

Технікум розміщався в центрі робочої Пересипі, у невеликому приміщенні, де почали займатися перші 4 групи учнів.



Якщо в радянські часи наші бабусі казали слово “кірпичік”, то це зовсім не означало, що вони починають будівництво! Вони лише збиралися в магазин по хліб. Ароматний окраєць білого хлібця та солонуватий сірого були відомі кожному одеситу. А випікали їх саме тут, на розі вулиць Прохоровської та Глухої. Тут з 1864-го року існував млин Інбера, який до кінця 19-го століття випускав близько 55 відсотків усього борошна, що вироблялось тоді в Одесі. Борошно це було відмінної якості, мало кілька сортів, його продавали за кордон. Після революції млин був націоналізований. Поруч із ним у 1930-х роках було збудовано хлібозавод №2. Саме він був основним у виробництві хліба під час оборони міста у 1941-му році. Після війни завод був відбудований і знов почав випускати продукцію.

У 1932 році технікум був переведений у 2-х поверховий будинок, що знаходиться на території технікуму Одеського хлібозаводу №2. У цей період контингент технікуму складався з 3-х груп учнів I курсу і 4-х груп учнів II курсу.

Теоретичні заняття проходили в приміщенні Одеського хлібозаводу №2.

У 1932 році відбувся I-й випуск молодих фахівців:

75 техніків - технологів

25 техніків механіків

У бібліотеці технікуму було 12 тисяч книг (підручників і навчальних посібників). У 1933-34 р. поруч з технікумом був вибудований триповерховий корпус гуртожитку на 150 чоловік. Технікум проіснував до 1 серпня 1941 р. і був закритий у зв'язку з тимчасовою окупацією м. Одеси. За період роботи з 1930 по 1941 р. технікум випустив 885 фахівців; з них 860 техніків-технологів і 25 техніків-механіків хлібопекарської промисловості. У період Великої Вітчизняної війни все майно технікуму загинуло.

У квітні 1944 р. почали заново налагоджувати підготовку фахівців для харчової промисловості, перервану війною й окупацією.

Згідно з наказом Міністерства харчової промисловості технікум став називатися тепер «Одеський технікум МПП УРСР». У цей період технікум містився в будинку школи по вулиці Тираспольської 14.

У технікумі спочатку було відкрито 3 відділення: хлібопекарське, кондитерське і макаронне, а з 1 вересня 1944 р. було організовано виноробне відділення замість ліквідованого масложирового відділення. Усі відділення мали технологічний профіль. **На той час фонд бібліотеки нараховував близько 13 000 підручників.**



1944 -1966 рр.

Улітку 1944 р. технікум переїхав у будинок за адресою вул. Лозина, будинок 28 (Хворостина, Прохоровська), де знаходився до 15 лютого 1966 р.



Студентки Одеського технікуму харчової промисловості 1946 р.



Студентки Одеського технікуму харчової промисловості 1950-е гг.



Одеського технікуму харчової промисловості на ул. Хворостина, № 28. 1950-е гг.



Учні Одеського технікуму харчової промисловості ведуть посадку кустарників на вулиці Хворостина. Керує роботами садівник горзелентреста М.С. Литвиненко. Фото Я. Левита в газеті «Знамя коммунизма» 29 березня 1957 г.



З 1966 по 2024 рік бібліотека ВСП ОТФК ОНТУ була не просто місцем зберігання книг і навчальних матеріалів, а справжнім центром культури, освіти та творчого розвитку. Вона об'єднувала студентів, викладачів і всіх охочих, які прагнули знайти нові знання, натхнення і теплу атмосферу. Бібліотека завжди активно підтримувала навчальний процес, надаючи доступ до великого фонду наукової, навчальної та художньої літератури. Але її роль виходила далеко за межі традиційного бібліотечного обслуговування. Тут відбувалися численні культурні заходи, які залишили слід у серцях багатьох поколінь студентів.

Особливе місце займали **літературні вечори**, які стали традицією. Вони збирали навколо себе любителів поезії, прози, драматургії та публіцистики. До бібліотеки приходили талановиті письменники й поети, щоб поділитися своїми творами, розповісти про творчі пошуки та поспілкуватися з молоддю. Це були незабутні зустрічі, що надихали й спонукали до власної творчості.

Окрім цього, бібліотека організовувала **круглі столи, дискусії, виставки**, які висвітлювали актуальні питання науки, культури та суспільства. Це було місце не лише для навчання, а й для вільного обміну думками, де кожен міг висловити свою точку зору й знайти однодумців.

За ці роки бібліотека стала не просто сховищем знань, а осередком спільноти, що підтримувала молодих дослідників, митців і всіх, хто прагнув до духовного й інтелектуального зростання. Її внесок у розвиток освітньої та культурної спадщини важко переоцінити.

Навіть після 2024 року пам'ять про цю бібліотеку залишається живою, як символ освітнього служіння та культурного розвитку.

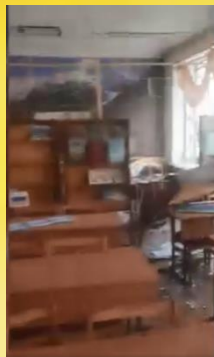
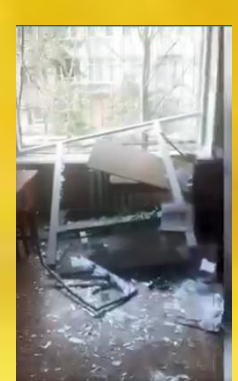


8 лютого 2024 року стало днем випробування. Ворог завдав удару по нашому освітньому закладу, понівечивши місце, яке для багатьох було джерелом знань, підтримки та натхнення. Особливо постраждала наша бібліотека—серце інтелектуального життя, простір, що об'єднував людей у пошуках нових ідей, історій та перспектив.

Під уламками опинилися не лише стіни та меблі—там залишилися цілі світи, заховані на сторінках книг, праці поколінь, спогади про теплі зустрічі та дискусії. Але втрата бібліотеки—це не кінець її існування. Це початок нового етапу.

Ми не просто відбудуємо її, ми зробимо її кращою. Новий простір буде не лише сховищем книг, а сучасним центром освіти, творчості та технологічних інновацій. Ми повернемо її для нашої громади, щоб кожен зміг відчувати силу знань, непереможність культури та здатність людей відроджуватися навіть після найтемніших часів.

Ця бібліотека стане символом нашої незламності. Вона буде відновлена руками тих, хто вірить у майбутнє, наповнена книгами, що надихають, оснащена сучасними технологіями, які допомагатимуть навчанню та розвитку. І найголовніше—вона знову відкриє двері для кожного, хто прагне знань, нових ідей та світла серед випробувань. Ми сильні. Ми будуємо. Ми зберігаємо та примножуємо те, що ворог ніколи не зможе знищити—нашу культуру, освіту, прагнення до знань. Наша бібліотека оживе, щоб стати ще величнішою, ніж була.



Бібліотека — це не лише книгозбірня, а й живий організм, що змінюється разом із часом, людьми та суспільством. За роки її існування змінювалися покоління читачів, розширювався фонд, оновлювалися технології, але найголовніше — змінювалися люди, які творили її атмосферу, її дух і її місію.

Кожен працівник залишив свій слід в історії бібліотеки: хтось розширював колекцію рідкісних видань, хтось ініціював культурні заходи, а хтось запроваджував новітні методи обслуговування. Проте їх усіх об'єднувало одне — любов до книги і прагнення зробити бібліотеку місцем зустрічі, навчання та натхнення.

Серед тих, хто залишив вагомий внесок, варто згадати зав. бібліотекою Коган Ганна Олександрівна 1965 -1985р., зав. бібліотекою Тичина Ольга Василівна 1985-2018р, в.о. зав. бібліотеки Дмитренко С.П. 1990-2000р., бібліотекар Баранова Ірина 1985-1988р., Горіна Емілія Петрівна 1965 – 1990р., Гаджиева Мехрібан Чингізівна, Лісіна Олена Олексіївна, Сузанська Алла Леонідівна, Кондратюк Людмила Станіславівна.



Коган Г.О.



Коган Г.О. Горіна Е.П



Тичина О.В.



Дмитренко С.П.



Баранова Ірина

Ця історія триває, бо бібліотека — це не лише будівля з книгами, а й спільнота людей, які передають досвід, зберігають знання та надихають нові покоління.



Захарова В.Я.

Зозуля-Колоніфа Т.П.

Білозуб О.І.